

Hier ben je veilig

Hier ben je veilig

Frank Moree

© Copyright Frank Moree, 2015

Coverfoto: Frank Moree (Terschelling)

ISBN: 9789402142747

Een jurk voor zomaar	5
Tonio	18
Rust nodig	43
Hier ben je veilig	47
Rode engel	55
Hier zijn we	63
Hel, dood	76
Schaar of mes	89
Een gitaar	104
Een muts voor Martin	115
Van Jaap	126
Een fan	136
In het midden	146
Ik hou van Holland	157
Jacqueline en Mees	167
Arí	175

Een jurk voor zomaar

Lena doet haar spijkerbroek uit en trekt de witte broek aan. Als ze haar buik intrekt krijgt ze de knoop makkelijk dicht. Voor de spiegel ziet ze dat haar sterke bovenbenen er mooi in uitkomen.

Ze draait een rondje om haar as en keurt haar lichaam van alle kanten. Met deze broek ziet ze er weer anders uit. De

vormen van haar billen betast ze alsof ze iets nieuws aanraakt.

Ze kijkt naar zichzelf en strijkt drie keer over haar dijen. 'Mooi, weer iets voor de zomer.'

Ze trekt haar trui uit waarin ze zoals altijd met haar paardenstaart verward raakt en kijkt met een rood hoofd in de spiegel. Met haar ene hand wrijft ze de haren uit haar warme gezicht terwijl haar andere hand nog vastzit in de mouw van de trui. Ze slaat ermee door de lucht en de trui valt op de grond. Daar zal hij de komende dagen blijven liggen.

Buiten ziet ze de berkenbomen bewegen in de wind. De zon heeft de hele dag alle moeite gedaan om door de wolken heen te komen. Tevergeefs. De tegels langs de border zijn groen van het mos. Ze moet nodig wat aan de tuin doen.

Voordat ze het rode shirt aantrekt schikt ze haar borsten in haar bh. Haar décolleté mag er nog altijd zijn. Een mooie gleuf voor een openhangende blouse. Ze tilt ze even op en duwt ze naar elkaar toe. Dan laat ze ze los en strekt ze haar handen boven haar hoofd waarbij ze haar buik intrekt.

Een lichaam om te begeren.

Voor het rode shirt heeft ze nu een te rood gezicht, vindt ze. 'Maar hij past nog wel,' zegt ze tegen de spiegel. Ze draait nog een keer rond haar as en denkt aan de keer dat ze dit shirt kocht. Hij liep met haar mee de winkel door en keek

met alles mee wat zij aanraakte. Bij alles wat ze paste kwam hij in het pashokje kijken hoe het stond. Toen had hij haar borsten gezoend, zomaar, met alleen een gordijn ervoor.

Ze trekt de mouwen op, wrijft de stof glad over haar borsten en kijkt over haar schouder naar haar rug. Arthur, hoe zou het met hem zijn?

In haar nieuwe outfit loopt ze naar de kast en schuift de kleren één voor één opzij. Wat heeft ze eigenlijk voor netjes? Deze witte broek met die top is leuk voor een vrije dag. En heel misschien kan het ook nog voor een kantoordag zonder afspraken. Met hippe accessoires. Iets wat opvalt, een grote riem of een lange ketting. Dan moet ze ook iets met haar haar doen, niet zomaar los laten hangen.

Een zwart jasje, een bruin jasje, een pantalon, een rok, een jurk, een spijkerbroek. Een witte blouse, nog een witte blouse. Ze schuift ze één voor één opzij met het getik van metaal op metaal. Ze kent ze wel. Het zijn de delen van haar vaste outfit die ze dagelijks voorbij ziet komen. In een spijkerbroek of een rok met een jasje zit je altijd goed.

Een paar hangers moet ze met twee handen verschuiven. Daarop hangen haar oude kleren in dikke lagen over elkaar. Spijkerbroek, T-shirt, trui. Wijde pijpen, gekke applicaties, navelshirts. Ze doet ze nooit weg. Altijd nog goed voor in de tuin. Achter het schot staat nog een koffer vol.

Langzamerhand heeft ze meer kleren voor in de tuin dan voor haar werk.

Die jurk, ja die jurk!

Ze haalt een gekleurde jurk met halflange mouwen uit de kast.

De kast is van binnen beplakt met bloemetjesbehang van lang geleden dat aan de randen loslaat. Soms trekt ze eraan. Ze had hem harder moeten aansporen om het hier ook op te knappen.

Ze legt de jurk op het bed. Midden tussen een hoop gekleurde strings en een stapel verwassen T-shirts waarvan ze al jaren niet weet of die nog passen. Het U2-shirt uit 1989 en het Foo Fighters-hemdje uit 1993 kan ze er zo uitpikken. Samen met de andere shirts herinneren die haar aan vroegere jaren. Donkere kleuren droeg ze toen, samen met de hoge zwarte schoenen met een roze en een fluorgele veter. Haar blonde haar heeft ze nooit durven verven zoals Brigitte die de ene week rood en de andere week zwart was. Maar Brigitte wisselde ook net zo snel van vriendje.

Lena laat zich op het bed vallen en duwt haar neus in de stof van de jurk. Ze haalt diep adem en snuift. Oud wasmiddel. 'Arthur, waar ben je gebleven?' mompelt ze terwijl ze met haar hand over de stof strijkt.

Wat zou hij nu aan het doen zijn? Ze ziet op de wekker dat het drie over half twaalf is. Vrijdagochtend. Hij zit vast niet op kantoor, als hij daar nog werkt. Hij zei altijd dat hij een creatief beroep wilde. Kok of zo. Iets waar je mensen gelukkig mee maakt. Dat deed hij als ambtenaar niet. Vond zij. Hij verzond de slogan -Meer samenleving, minder overheid-. Ze heeft nooit begrepen dat iemand daar gelukkig van kan worden.

Misschien ligt hij wel met een vrouw in bed. Lekker lepelkje-lepelkje. Of zit hij een kind te voeren, zo'n jochie met een bolle toet dat de pap langs zijn mond laat druipen. Of hij is aan het sporten met zijn vrienden. Mountainbiken op zijn dure fiets die na elke tocht helemaal schoon moet.

Ze knijpt in de stof van de jurk, gromt een keer en gooit de stapel shirts overhoop. Ze gaat rechtop zitten, klemt de jurk tegen haar borst en zucht. Diep, heel diep. In haar longen voelt ze de kracht van de zee die in Schotland nooit ver weg was. Boven op de groene heuvel, in het natte dal, langs de winderige klif, of in het druppelende bos, altijd was er water. Zout water, brak water, koud water. Maar hij verwarmde haar.

Ze zit met Arthur in een restaurant waarvoor ze haar mooie jurk heeft aangetrokken. Ze zijn nu negen dagen onderweg, ze

hebben twee hotels en drie b&b's gehad. Elke keer weer moest de jurk uit de koffer en in de kast.

Schotland was het land waar ze samen van droomden. Urenlang hadden ze op internet naar kleine b&b's gezocht. De keus was groot en de foto's toonden allemaal tapijten en dekbedden met gekleurde ruiten. Afgeladen ontbijt tafels waarna je geen lunch meer hoefde. Sommige b&b's hadden een menukaart voor het ontbijt.

De natuurfoto's waren steevast zonnig en droog. En leeg. Altijd bijzondere vlakten, hoge heuvels, kale hellingen en idyllische beken. Zonder mensen, zonder leven. Zelfs de huizen klemden zich gebogen aan de grond vast.

Zij wandelden elke dag in de regen.

In de telkens andere kast waarin ze eerst rook welke luchtjes er hingen, hing de jurk naast Arthurs overhemden: wit, lichtblauw en grijs. Zij hing haar vestjes ernaast en haar rode Engelse blouse. Witte bloemetjes op een rode achtergrond en een serie plooiën als frutsels op de borst.

Het luxe restaurant waarvoor de jurk mee moest ligt bovenop een heuvel aan het einde van een zandweg. Op een verschoten leren bank krijgen ze de canapés geserveerd. Kleine hapjes om de honger uit te dagen.

Arthur bestelt witte port. Bij het afrekenen hoort hij dat ze zich daarmee als Nederlanders hebben verraden. Thuis drinkt hij gewoon rood.

De man die het voorgerecht opdient heeft witte handschoenen aan. Hij sluipt met een lichaam van twee meter lang op tiggervoeten over het zachte tapijt en fluistert een paar woorden in Oost-Europees Engels. Als een criminele filmster in een bijrol. Hij loopt iets gebukt, met kromgebogen, breed hangende armen. Als de boer op het schilderij van Malevich.

En toen had Arthur het gezegd. 'Ik wil ook een kind.'

Zonder schroom, zonder inleiding.

Om haar heen wordt het nog stiller. Het getinkel en gemompel van de andere gasten is nu helemaal verdwenen. In haar hoofd voelt het alsof ze in een opstijgend vliegtuig zit.

Ze pakt zijn hand vast en knijpt erin. 'Echt waar?' Door haar natte ogen ziet ze zijn bekende grijns die nooit een echte lach wil worden. Hij knikt en knijpt even terug in haar klamme hand.

'Ik heb er lang over nagedacht. Ik vind het vreselijk moeilijk omdat het zo onvoorstelbaar is. Ik voel niet in mijn lichaam wat jij voelt. Maar ik heb wel gemerkt dat jouw gevoelens echt zijn. Jij wilt het echt, jij verlangt naar een kind. Ik begrijp wat jij bedoelt als jij zegt: als ik geen kind krijg, ben ik niet af.'

Hij zwijgt even als de ober de lege borden weghaalt. Dit keer zonder handschoenen en langs de andere kant dan waar hij opdiende. Hij kan het zich niet voorstellen dat zijn leven anders wordt en voelt soms de angst opkomen dat hij nooit meer kan doen wat hij belangrijk vindt maar dat alles in het teken van haar leven staat. Hij is een paar nachten achter elkaar wakker geschoten met een Excel-schema voor ogen. Wat kost een kind? Wat kost een kinderwagen? Wat kost een school? Wat ga ik verdienen als ik kok word? Wil zij minder gaan werken als zij een kind heeft? Wie betaalt de hypotheek? En de kinderkamer?

Hij zag veel geld voor zich dat hij niet had.

'Wat jij voelt voel ik niet maar dat betekent niet dat ik geen gevoelens heb. Ik kan wel allerlei argumenten bedenken over geld en planning en werk en zo. Maar jij hebt wel gelijk. Een kind hoort erbij. Een kind hoort bij ons.'

Met het servet van haar schoot veegt ze een traan weg die al tot aan haar kin is gelopen. In haar hoofd glimt een vonk van geluk die ze lange tijd niet meer heeft gevoeld. Regelmatig stond ze op het punt om hem te vragen wat hij er nu van vond. Ze wist niet wat ze zou doen als hij nee zei.

Dan ga ik bij je weg? Alles achterlaten wat we net hebben opgebouwd? Na twintig jaar eenzaamheid en drie jaar liefde?

De serveerster borstelt een paar onzichtbare broodkruimels van het donkerrode kleed en vraagt wat ze willen drinken.

Met een schuiertje en een miniblik. Ze zullen er later hard om lachen.

Hij vraagt om een passende rode wijn bij het volgende gerecht.

'O, hier ben ik zo blij mee. Ik wilde het je pas nog vragen maar ik durfde het niet. Ik wilde je niet opjutten maar ik kan ook niet zo lang wachten. Ik ben ook geen twintig meer.'

De maanden daarna hadden ze seks op de momenten die zij uitkoos. Met haar slipje op de knieën zat zij op het toilet met de vruchtbaarheidstest in haar handen. En hij stond er bij. De leverancier, een boer met de handen in zijn zakken.

'Volgende keer beter,' zei hij elke keer.

'Ik zag pas een man met zijn dochtertje op een racefiets rijden. Zij droeg een Rabo-outfit, je weet wel: oranje en wit, met een kleine helm en handschoenen. Op een kinderracefiets. Dat wil ik ook. Dan ga ik er mee fietsen. Ons kind moet zo vroeg mogelijk wielrennen leren,' had hij gezegd.

Daarna had de ober het hoofdgerecht geserveerd. Fazant. Vlees, jus, puree. Met witte handschoenen. Zwijgend.

En nu is hij weg.

De jurk is van een zachte soepele stof die makkelijk om het lichaam zit. Ze rolt hem op tot een klein pakketje waarmee ze op het bed slaat. De strings en de shirts springen in het rond. Daarna liggen ze in een ondefinieerbare hoop op het bed. Ze gooit de jurk plat op het bed en streelt met haar handen over de strepen, cirkels en stippen die hem zo mooi maken.

Ze duwt haar gezicht erin en krijst stil.

De burens kunnen alles horen.

Toen het huis hiernaast verkocht werd en de nieuwe buurman, die altijd de broek van een vloerenlegger droeg, zijn slaapkamer sloopte konden ze elkaar de hand schudden door de gaten in de muur.

Hij zegt dat hij de muur helemaal heeft geïsoleerd en er daarna nog een stenen muur voor heeft gemetseld. Ze gelooft hem niet. Soms hoort ze nog wat. De buurvrouw draagt naaldhakken totdat ze in bed stapt.

Ze zucht, gaat op haar rug liggen en trekt haar witte broek uit.

Ze ziet zich weer in de winkel op haar dikke geruite kousen over de vloerbedekking met het grote Engelse wapen lopen. Al draaiend voor de spiegel probeert ze alle kanten van de jurk te bekijken.

'Hoe staat hij vanachteren?' vraagt ze Arthur die met toegeknepen ogen op een bankje zit rond te kijken.

'Hmm,' zegt hij. 'HmMMM.'

Aan de toon van zijn stem hoort ze wat hij vindt.

Hij zegt niets van de rimpels op haar achterste of van haar strak opgeheven decolleté. De dingen die van zichzelf heel mooi zijn worden door deze jurk verkeerd geaccentueerd. Net als de bloemen: rozen, zoals ze op een Engels theekopje zijn afgedrukt. Rozen zijn de enige bloemen die hij in zijn tuin wil verzorgen, de rest mag zij doen.

'Niet doen.'

Ze krijgt er een rood hoofd van.

'Nee hè, is niks hè. Ik zie er niet uit zo. Ik lijk wel een oma. Hij zit ook niet lekker, kijk, hier is hij veel te strak, ik krijg er een dikke buik van.'

Ze probeert de stof die om haar buik spant los te trekken.

Ze schuift een pluk haren achter haar oren, pakt haar haren achter haar hoofd vast en draait er een knot van die ze boven op haar hoofd legt. Hij blijft niet liggen. Dan bekijkt ze haar gezicht van dichtbij en wrijft over een denkbeeldig puistje. Nog één keer draait ze haar lichaam in de verkeerde jurk om zijn as voor de spiegel. Ze strijkt over haar dijen, trekt aan haar kousen en lacht naar hem. Haar hoofd is nog steeds rood, net als het blote deel van haar benen.

'Nee hè, dit is hem niet hè.'

Hij knijpt zijn ogen even dicht. Ze begrijpen elkaar.

Ze waren zomaar even de winkel binnengelopen. Ze waren er nog nooit geweest. Normaal gaan ze naar de bekende winkels in de stad.

Nu waren ze in hun eigen dorp langs de winkels gelopen. Er was meer dan de supermarkt en de standaard boekwinkel. Zomaar, niet omdat ze iets nodig hadden, gewoon omdat ze nieuwsgierig waren.

In de laatste winkel langs de straat werden ze door twee oudere dames begroet die hen verder met rust lieten.

Over de tweede jurk zijn ze allebei meteen enthousiast. Ze heeft hem veel korter aan dan de bloemenjurk en ze wil hem meteen hebben. Deze jurk. In rood, geel, blauw, zwart en wit. Ze koopt hem samen met twee panty's, een riem en een poloshirt voor hem.

Een jurk voor zomaar.

Snel trekt ze het rode shirt over haar hoofd en springt voor de spiegel. Als haar string en bh goed zitten trekt ze de jurk aan. Heerlijk, zo'n jurk die niet kreukt en die je gewoon als een trui over je hoofd trekt. Ze plooit hem op haar schouders, over haar borsten en in haar zij.

'Nee,' zegt ze, 'schoenen.' Ze gooit haar kousen uit en stapt in hoge witte pumps die ze onder het bed vandaan haalt.

'Er moet een andere bh onder,' mompelt ze, terwijl ze zich omdraait en met een stijve nek over haar schouder in de spiegel kijkt. In haar hoofd voelt ze de hoofdpijn opkomen. Nee, nu niet. Ze wil niet in een donker bed liggen en niets doen, dat kan later altijd nog.

Even later fietst ze naar de winkel om boodschappen te doen.

Ze moet iets doen, ze kan niet stilzitten.

Als ze langs de winkel komt waar ze de jurk heeft gekocht kijkt ze schuins naar binnen. Het is er leeg maar het ziet er behaaglijk uit. Warm en gezellig.

Ze hoort een auto toeteren vlak voordat ze de weg wil oversteken. Met de hak van haar pump haakt ze in het gras naast het fietspad. Ze staat net op tijd stil.